

Kornfeld Ferenc

1958-ban készült rólam a kép.

[A háború után] belevágtam a szabóskodásba. A volt házukban hátul volt egy helyiség, ami azelőtt szabóműhely volt, ezt kezdtem berendezni. A lakásba nem tudtam bejutni, de a szabóműhelybe igen. Amikor berendeztem, elkezdtem dolgozni. Összeszedtem azt a társaságot, akikkel együtt voltam inas vagy segéd Udvardiéknál. Én vettem a méretet, én szabtam, igazítottam, én készítettem ki a munkát a kollégáknak. Aránylag jól fizettem az embereket.

Egyszer csak jöttek az államosítások. Rám is nyomást gyakoroltak, hogy egy szabószövetkezetbe lépjek be, ahol nekem úgy kellett volna dolgoznom, mint a többieknek, és aztán fizetést kapok. Azt mondtam, hogy ezt én nem csinálom. Itt volt az egyik barátom, akivel egy udvarban laktunk, Wimmer Öcsi, nyitottunk egy "Vesna" rövidáru-kereskedést. Gépselymet, gombokat, egyszóval mindenféle árut tartottunk. Wimmer Öcsi volt a főnök, én voltam a könyvelő, és Grünberg Rózsi volt az eladónő. Hármásban vezettük az üzletet. Ahogy múlt az idő, és látták, hogy ügyesek vagyunk, felvittek minket Pozsonyba. Wimmer Öcsi lett a kerületi igazgatóság tervezőosztályának a főnöke. Engem egy alakulófélben lévő "mobil üzletben" alkalmaztak. Minden reggel Dunaszerdahelyről marhavagonban utaztunk Pozsonyba dolgozni. Az ötórás vonattal indultunk, hogy hétre Pozsonyban legyünk. Fél nyolckor kezdődött a munka. Sokszor előfordult, hogy este kilenc előtt nem tudtunk hazajönni. Fél tízkor jött egy vonat, éjfél volt, mire hazajutottunk. Reggel újra minden előlről. Ezt elég sokáig csináltuk, de közben megbetegedtem. Akkor megjelent az életemben Wosner Imi. Ő egy "štátny majetokban" [állami gazdaság] dolgozott akkoriban, az igazgatóságon. Szerzett nekem egy könyvelői állást. Nemsokára az igazgatóságon lettem

raktárkönyvelő. Amikor az igazgatóság [Duna]Szerdahelyre került, akkor engem is áthelyeztek ide. Mivel akkor a "štátnynak" nem volt jogásza, az igazgató kijelentette: "Te fogod ezt csinálni. Majd elmész valami továbbképzésre." Láttam, hogy akadtak olyanok, akik elmentek továbbképzésre, és mérnökök lettek. Lehet, hogy én is jogász leszek, mondtam magamban. Elmentem, lettem az előírt vizsgákat. A bíróságon attól kezdve mindenhol én képviseltem a "štátny majetokot".

Feljebb is jutottam volna, de közben jött az 1958-as év. Éppen Prágában voltam három napig. Megnyertem egy majdnem százezer koronás pert az állami gazdaság számára. Hazajöttünk, az igazgató megveregette a vállam: "Tudtam, ha te valaminek nekifogsz, akkor az biztos, hogy megcsinárod." Egyszer csak szól a telefon, a feleségem hívott, hogy azonnal menjek oda hozzá. Mutatott egy ajánlott levelet, nekem volt címezve. Szó szerint az volt beleírva: "Származása miatt megbízhatatlanná vált, ezért azonnali hatállyal felbontjuk a munkaszerződést, és leállítjuk az összes járadék folyósítását is, amelyet a munkájáért kapott." Így rúgtak ki az állásomból. A legjobban az bosszantott, hogy maga az igazgató írta alá előző nap. Elmentem az igazgatóhoz, és megkérdeztem: "Hogyan csinálhatta ezt velem? Mivel bántottam, vagy mit csináltam rosszul?" "Idefigyelj, Feri! Behívtak a pártba, és azt mondták, hogy vagy kirúglak, vagy engem rúgnak ki. Két évem van a nyugdíjig, hát kirúgtalak. Menj el akárhová, mert ezek nem akarják, hogy itt maradj, [Duna]Szerdahelyen. Túl sokat tudsz. Azt akarják, hogy menj el [Duna]Szerdahelyről. Ha elmész, olyan papírt adok neked, hogy akár miniszter is lehetsz."